Proti tomuto rozhodnutí podala Alžběta H. stížnost k nss, v níž namítá, že žal. úřad odůvodnil své rozhodnutí pouhou citací textu zákona a neuvedl, na základě jaké skutkové podstaty dospěl k závěru, že veřejný zájem nevyžaduje neprodlený výkon jeho rozhodnutí, a že sousedé výkonem tím utrpěli by újmu nenahraditelnou. Dále vytýká Alžběta H., že žal. úřad neposkytl jí jako straně v řízení správním příležitost, aby se mohla o žádosti sousedů za přiznání odkladného účinku vyjádřiti a své námitky proti vyhovění její žádosti přednésti.

Nss uznal stížnost Alžběty H. v obou směrech důvodnou.

Jako st-l má nárok na to, aby na jeho žádost přiznán byl jeho stížnosti na nss odkladný účinek, jestliže veřejný zájem nevyžaduje, aby rozhodnutí stížností nař. neprodleně bylo vykonáno, a jestliže neprodleným výkonem vzešla by st-li újma neodčinitelná, tak také zúčastněné strany mají nárok, aby odkladný účinek stížnosti na nss byl odepřen, a aby rozhodnutí správního úřadu znějící v jejich prospěch bylo vykonáno, jestliže třeba jen jeden z uvedených dvou předpokladů pro přiznání odkladného účinku není splněn. Tento nárok propůjčuje zúčastněné straně postavení strany v řízení o žádosti st-le za přiznání odkladného účinku a to se všemi procesními důsledky z postavení toho plynoucími. Na základě tohoto nároku může zúčastněná strana zejména žádati, aby úřad ve svém rozhodnutí o přiznání odkladného účinku řádně odůvodnil, proč má za to, že by st-li neprodleným výkonem jeho rozhodnutí vzešla škoda neodčinitelná, a že veřejný zájem nevyžaduje, aby rozhodnutí jeho neprodleně bylo vykonáno. Hodlá-li se správní úřad při tomto odůvodnění opříti o skutečnosti, které v řízení provedeném ve věci samé nebyly mezi stranami nespornými, pak musí, dříve než o žádosti za přiznání odkladného účinku rozhodne, poskytnouti zúčastněným stranám příležitost, aby se o těchto skutečnostech vyjádřily a své případné námitky proti přiznání odkladného účinku přednesly.

Poněvadž žal. úřad v daném případě rozhodl o žádosti sousedů za přiznání odkladného účinku bez slyšení zúčastněné strany A. H., dnešní st-lky, a rozhodnutí své neodůvodnil tak, aby z něho bylo patrno, proč má za to, že veřejný zájem neprodleným výkonem jeho rozhodnutí dotčen nebude, a že výkonem tím trpěli by sousedé újmu neodčinitelnou, trpí nař. rozhodnutí následkem tohoto opomenutí podstatnou vadou řízení. Z této příčiny musil nss nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž měl procesně právně možnost přihlédnouti ke skutečnosti, že o stížnosti Emila N. a spol. do rozhodnutí zem. úřadu z 11. ledna 1930 a z 12. července 1930 bylo zatím nss-em ve věci rozhodnuto.

Č. 10.450.

Stavební právo. — Řízení správní (Čechy): I. Žádá-li strana o stav. povolení podle zák. o stav. ruchu, je tím projeveno, že se dožaduje procesních úlev podle tohoto zák., zejména též v příčině lhůty rekursní. — II. Z toho, že úřad I. stolice o takovéto žádosti nerozhodl ve lhůtě 14 dnů, nelze dovozovati, že jeho rozhodnutí, po této lhůtě vydané, není podrobeno zkrácené lhůtě rekursní podle zák. o stav. ruchu. — III. Předpisy vl. nař. č. 8/1928 neplatí pro stavební řízení prováděné obcí.

(Nález ze dne 29. března 1933 č. 8959/31.)

Prejudikatura: ad I.: Boh. A 8908/30, 9729/31; ad III. Boh. A 1116/22.

Věc: Ph. Dr. Otto St. a spol. proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: K žádosti Růženy H., aby jí podle zák. o stav. ruchu bylo uděleno stavební povolení ke stavbě domu na pozemku č. kat.... v P., konáno bylo dne 4. listopadu 1930 komisionelní řízení, při kterém dnešní st-lé jako sousedé budoucí stavby vznesli proti projektu řadu námitek. Městský úřad v P. výměrem z 27. listopadu 1927 navrženou stavbu za určitých podmínek povolil, a námitky sousedů, které nepodařilo se dohodou urovnati, vyřídil tím způsobem, že námitky veřejnoprávní zamítl jako bezdůvodné, o námitkách soukromoprávních pak prohlásil, že patří na pořad práva soukromého, při čemž ve svém rozhodnutí konstatoval, že stavebník provádí stavbu podle zák. o stav. ruchu č. 45/30.

Rekurs, který st-lé proti tomuto rozhodnutí podali, odmítl žal. úřad nař. rozhodnutím jako opožděný z těchto důvodů: Žadatelka se dovolávala v žádosti za stavební povolení úlev zák. o stav. ruchu. Tyto úlevy jsou obsaženy v VII. hlavě zák. č. 43/28, která platila do 31. prosince 1930. Podle ustanovení § 59 odst. 4 jest podati stížnosti při stavbách podle tohoto zák. povolovaných nejdéle v 8 dnech po doručení rozhodnutí I. instance u ní k zem. úřadu politickému. V daném případě byl st-lům v odpor vzatý výměr doručen dne 4. prosince 1930, odvolání proti němu však podáno bylo u měst. úřadu v P. teprve dne 18. prosince 1930, tedy po projití zákonné lhůty odvolací. Okolnost, že v odpor vzatý výměr neobsahuje poučení o opravných prostředcích, jest nerozhodnou, ježto pro řízení před úřady samosprávnými není žádným zákonným předpisem uložena povinnost připojovati k výměru takové poučení.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-lé doznávají, že jejich rekurs proti rozhodnutí měst. úřadu v P., jímž veřejnoprávní námitky st-lů byly zamítnuty pro bezdůvodnost, spor pak o soukromoprávních námitkách byl odkázán na pořad práva soukromého, nebyl podán u první stolice v 8denní lhůtě rekursní stanovené v § 59 odst. 4 zák. o stav. ruchu č. 43/28, kterážto norma podle § 3 opatření Stálého výboru č. 155/29 a podle § 80 zák. č. 46/30 platila v době, kdy rozhodnutí I. stolice bylo vydáno. Stížnost však namítá, že tohoto předpisu nelze na daný případ použíti, poněvadž podle § 68 odst. 1 zák. o stav. ruchu č. 43/28 tento předpis vztahuje se pouze na stavby obytných domů, které se provádějí s podporou podle ustanovení hlavy V., v daném případě však o takovou stavbu nejde, z čehož stížnost vyvozuje, že mělo ve smyslu odst. IV § 68 cit. zák. býti použito platných předpisů stav. řádu a nikoli předpisů zák. o stav. ruchu.

Námitka tato jest bezdůvodná. Podle § 68 zák. o stav. ruchu č. 43/28 má býti použito ustanovení obsažených v předcházejících paragrafech hlavy VII. tohoto zák. nejen tehdy, když jde o stavby obytných domů, které se provádějí s podporou podle ustanovení hlavy V., nýbrž i tehdy, jedná-li se o stavby, pro které se stavebník dožaduje úlev podle hlavy VII.

V daném případě žádala zúčastněná strana o stav. povolení podle zák. o stav. ruchu, čímž dala zřejmě na jevo, že se dožaduje procesních úlev podle tohoto zák., tedy zejména i úlevy stanovené v § 59 cit. zák. v příčině lhůty rekursní (srov. Boh. A 8908/30 a 9729/32). Právem tedy žal. úřad posuzoval včasnost rekursu st-lů podle ustanovení odst. 4 § 59, podle něhož stížnosti při stavbách podle tohoto zák. povolovaných sluší podati nejdéle v 8 dnech po doručení rozhodnutí I. instance.

Stížnost dále namítá, že st-lé právem mohli a musili předpokládati, že se na předmětnou stavbu nevztahuje zkrácená rekursní lhůta § 59 odst. IV zák. č. 43/28, neboť měst. úřad v P. nerozhodl o stav. žádosti ve lhůtě 14 dnů, jak to ustanovuje 1. odstavec cit. předpisu. Také tato výtka jest bezdůvodná. Neboť i kdyby pravda bylo, že úřad nedodržev svrchu uvedenou lhůtu, dopustil se nezákonnosti, mohla by sice i tato nezákonnost býti vytýkána rekursem podaným v zákonné 8denní lhůtě odst. 4 § 59 cit. zák., ale prodloužení lhůty rekursní nelze z nedodržení lhůty úřadu k rozhodnutí vyměřené nikterak vyvoditi. Je ovšem pravda, že podle odst. 1 § 59 cit. zák. mají žádosti za stav. povolení býti stav. úřady I. stolice rozhodnuty nejdéle do 14 dnů, avšak na nezachování tohoto předpisu není dána žádná jiná sankce než, že po marném uplynutí této lhůty provede k žádosti stavebníka řízení a s konečnou platností o žádosti rozhodne úřad zemský. Sankce ta však nikterak nebrání úřadu I. stolice, aby i po uplynutí 14denní lhůty rozhodl, pokud stavebník nepodal žádost za rozhodnutí zem. úřadu. V takovém případě pak arci platí rovněž 8denní odvolací lhůta stanovená v odst. IV. cit. paragrafu. Nemůže tedy stížnost z toho, že úřad I. stolice nerozhodl o stav. žádosti ve lhůtě 14 dnů, dovozovati, že rozhodnutí jeho po této lhůtě vydané není podrobeno zkrácené rekursní lhůtě podle zákona o stavebním ruchu.

St-lé vytýkají dále, že rekurs neměl býti odmítnut jako opožděný, poněvadž nedostalo se jim v rozhodnutí I. stolice poučení o opravném prostředku. Výtka tato je bezdůvodná, poněvadž není předpisu, který by ustanovoval, že obec, vyřizujíc žádost za stav. povolení, jest povinna poučiti strany o opravných prostředcích, jimž rozhodnutí její ještě je podrobeno. Předpisů obsažených ve vl. nař. č. 8/28 nelze zde použíti, ježto úřad, který rozhodnutí v I. stolici vydal, nepatří mezi úřady, na něž toto vl. nař. podle svého § 1 se vztahuje.

Stížnost konečně namítá, že rekurs st-lů Mg. Ph. Bedřicha K. a Karla G. nesměl býti odmítnut jako opožděný, poněvadž rozhodnutí, proti němuž rekurs směřoval, nebylo doručeno právním zástupcům těchto st-lů, nýbrž přímo k rukám st-lů, kteří předpokládajíce, že stejná rozhodnutí obdrželi jejich právní zástupci, sami včas rekurs nepodali, spoléhajíce na své právní zástupce. Ani tuto výtku nelze uznati důvodnou. Ve stav. řízení prováděném obcí neplatí z důvodů výše uvedených předpis § 30 vl. nař. č. 8/28, podle něhož, je-li strana zastoupena zmocněncem, který má bydliště v tuzemsku, má rozhodnutí nebo opatření úřední jemu býti doručeno, a doručení považuje se za vykonané teprve tehdy, byl-li spis zmocněnci doručen. Za nedostatku podobného předpisu pro řízení stavební, prováděné obcí, dlužno trvati na tom, že i když strana vystupuje ve stav. řízení právním zástupcem jako plnomocníkem, je přípustno, aby byla vyrozuměna jen do rukou vlastních. (Srov. Boh. A 1116/22.) Ale

pak doručení vyřízení stav. žádosti do rukou st-lů samých dlužno považovati za platně vykonané a směrodatné i pro počátek běhu lhůty k odvolání k stolici vyšší.

Č. 10.451.

Církevní věci: * Veřejná obchodní společnost není zproštěna daňové povinnosti pro účely katolické církve podle § 1 lit. b) zák. z 31. prosince 1894 č. 7 ř. z. ex 1895 již z toho důvodu, že společníci nejsou příslušníky církve římsko-katolické.

(Nález ze dne 29. března 1933 č. 15061/31.)

Věc: Firma »Wilhelm B. & Söhne in H.« a spol. proti zemskému úřadu v Brně o předpis kostelní konkurenční přirážky na rok 1928.

Výrok: Stížnost Heřmana B., Waltera B., Richarda B., Viléma B. a Roberta B. odmítá se pro nepřípustnost, stížnost firmy »Wilhelm B. & Söhne in H.« zamítá se pro bezdůvodnost.

Důvody: Úředním lístkem berního úřadu v Z. ze 7. ledna 1931 předepsána byla stěžující si firmě na základě zák. čís. 50/1874 a č. 7/1895 ř. z. přirážka k potřebám církve řím.-kat. v částce 4.052.40 Kč.

Odvolání, podané proti tomuto předpisu stěžující si firmou, zamítl okresní úřad v Zábřehu výměrem z 9. března 1931 na základě § 55 zák. č. 50/1874 ř. z. a § 9 zák. č. 7/1894 ex 1895 ř. z. z těchto důvodů: »Podle ustanovení zák. z 31. prosince 1894 č. 7 ř. z. z r. 1895 mají býti k placení přirážek určených pro potřebu řím.-kat. farních obcí přibrány také právnické osoby, společnosti a společenstva, pokud tyto podle svých stanov nesledují výhradně neb převážně účely jiných náboženských vyznání nebo jiného ritu s tou podmínkou, že těmto právnickým osobám, společnostem a společenstvům byla předepsána pozemková neb domovní daň z realit ležících ve farní obci anebo že mají vedení svého podniku ve farní obci, z kteréhožto podniku výdělková daň nebo daň z příjmu jest předepsána. Vzhledem k tomuto zákonnému ustanocení jest Vaše firma, která jest obchodní společností, povinna platiti kostelní přirážky konkurenční. Pokud jde o druhou námitku, ustanovuje zák. č. 96/25 v § 8 odst. 1, že příslušníci církve nebo náboženské společnosti smějí býti donuceni k peněžitým a naturálním příspěvkům nebo k poskytování prací pro kultové a dobročinné účely ve prospěch jiné církve nebo náboženských společností jen tehdy, byli-li k tomu vázáni věcným patronátem nebo spočívá-li povinnost k těmto příspěvkům na soukromoprávních důvodech listinami prokazatelných nebo je-li knihovně zajištěna. Toto ustanovení § 8 zák. č. 96/25 nevylučuje platební povinnost uvedenou v předchozím odstavci a proto toto zákonné ustanovení ve věci samé jest právně bezúčinné. Zvláštní ustanovení § 1 lit. b) zák. č. 7/1895 nebylo zákonem č. 96/25 zrušeno a také ustanovení § 18 zák. č. 96/25 ani všeobecným předpisem v odst. 1 ani specielním poukazem v odst. 2—5 uvedeným neruší platnost § 1 zák. č. 7/1895 ř. z. Pokud se týče přede-